

MODERNÉ
ROMÁNY

Karin Krausová

Otecko sa postará

Karin Krausová

Otecko sa postará

**MODERNÉ
ROMÁNY**

ISBN 978 - 80 - 89808 - 15 - 1

Karin Krausová

**Otecko
sa postará**

Copyright © Karin Krausová 2016

Kapitola 1

Myšiačik!

Bolo úplne prvé oslovenie, ktoré mi napadlo pri pohľade na môjho čerstvo umytého, pokrčeného a celého červeného syna, ktorý plakal, akoby sa hneval na všetkých na sále, že ho vybrali z pohodlia mojej maternice a prinútili samostatne dýchať. Dával to najavo hlasným plačom a keď som sa ho snažila láskyplne utíšiť, stratil sa z môjho dohľadu v náručí sestričky, ktorá sa ponáhľala. Predpokladám, že s vysokou pravdepodobnosťou na obed. Na sálu som sa dostala niečo po desiatej hodine, potom, čo sme spolu s mojím nenarodeným dieťaťom prežili jazdu naším autom. S mojím Artúrom za volantom, ktorého jazda po meste pripomínala tretí diel komédie Rýchlo a zbesilo.

Sójové fašírky, varené zemiaky s petržlenovou vňaťou a uhorkovým šalátom s kolieskami paradajok a cibule. A tuším aj slepačí vývar spomínala sestrička svojej kolegyni, ktorá trpezlivo spolu s pôrodníkom čakala na to, kým porodím placentu a všetci prítomní budú mať znova fajront.

Mojej láske, môjmu manželovi Artúrovi sa v očiach leskli slzy, na čelo mu vystúpili kropaje potu veľkosti tenisových loptičiek, s ktorými by sa dal regulérne odhrať finálový zápas Wimbledonu, a s menom pre malého sa stotožnil okamžite potom, ako sa zotavil zo šoku, v ktorom bol celé dve hodiny, kým náš syn neuzrel svetlo sveta. Artúrova prítomnosť pri mojom pôrode iba celú situáciu zhoršovala. Počas tlačenia, dýchania a počítania do desať som ho pre istotu nenápadne sledovala jedným okom a tajne mapovala, či ešte stojí na svojich nohách alebo ho už ratujú niekde pod kozou.

V tvári bol červený, akoby rodil on a miestami pôsobil dojemom, že o dve sekundy budem vdova. Lapajúc po dychu menil v tvári farbu ako chameleón a červeň na jeho čele a sluchách /*ostatné mal zakryté sterilným rúškom*/ striedala kriedová bledosť. Pripomínal Báthoryčku po dvoch týždňoch absencie krvavých kúpeľov, ktoré jej prinavracali okrem mladosti aj farbu do líc. Keď bolo po všetkom, koktavo ma pochválil za dobrý výber mena pre nášho prvorodeného a strhol si z tváre rúško, aby sa konečne zhlboka nadýchol aj on. Z mojich úst na sále ale žiadne meno nepadlo. Dokonca som

okrem vďaka Bohu alebo niečo v tom zmysle nepovedala absolútne nič, čomu by sa dalo rozumieť.

Keď bolo po všetkom, lomcovali mnou zmiešané pocity. Dali sa prirovnáť k tým, ktoré ma prevalcovali vtedy, keď mi mesiac pred narodením nášho syna môj manžel, spomínaný Artúr, oznámil, že trvá na tom, aby bol prítomný na pôrodnej sále, keď sa naše dieťa vypýta na svet. Je chlap a každý poriadny chlap by mal stáť pri svojej žene v jej ťažkých chvíľach. S týmto jeho tvrdením sa nedalo polemizovať. Dalo sa len súhlasiť a aj keď ma môj vnútorný hlas varoval a vyslovil isté pochybnosti o tom, či Artur nebude predstavovať problém *č.2 /problém č. 1 bol neodškriepiteľne samotný pôrod/*, poďakovala som sa mu za jeho odvahu, pochválila ho za rozhodnosť a strašne silno ho objala.

„Ty si ten najsprávnejší chlap na svete. Aj vo ve-smíre,“ dodala som s úsmevom a vybrala z chladničky mäso na guláš.

Vtedy, v ten letný večer u nás v kuchyni, keď som sa rozhodla vyskúšať nový recept na guláš, ktorý mi dala moja sestra Ingrid, si Artúr sadol k stolu a chcel byť užitočný. Pri krájaní cibule si zľahka zarezal do ukazováka pravej ruky a zahrešil pri tom tak, ako som ho doteraz ešte nikdy nepočula kliat'. Potom okamžite zbledol, líčne kosti mu vystúpili ako gladiátorovi pred finálnym revom jeho zvieracieho protivníka a mala som čo robiť, aby som ho presvedčila, že volať 158 nie

je v tomto prípade nevyhnuté. Treba sa len upokojiť, pustiť z ruky nôž, ktorý ešte stále krčovito zvieral, a náplasť na rezné rany rozmeru 20mm x 76mm bude podľa mňa úplne stačiť. Na ranu o veľkosti 5 x 5 mm.

Keď sa Artúr konečne nechal prehovoriť a prestal panikáriť, zalepila som mu ten sotva viditeľný škrabaneč, z ktorého akoby zázrakom vycedil maličkú kvapku svojej mužnej krvi už spomínanou náplasťou, a opýtala som sa ho priamo. Dívajúc sa mu pritom rovno do jeho vystrašených očí a podopierajúc ho spolu s naším nena-rodeným dieťaťom, aby som ho nemusela dvíhať z dlážky. V mojom vtedajšom stave by to fakt nešlo.

„To s tou pôrodnou sálou je podľa teba dobrý nápad?“

Artúr vtedy zľahka, ale so všetkou rozhodnosťou, akú zo seba vydoloval, prikývol. S grimasou v tvári a s pravou rukou v trojrohej šatke, na ktorej trval, aby som mu do nej uviazala zranenú ruku, sa mi potichu ospravedlnil. Dnes mi už nebude môcť pomáhať pri varení a ak sa nenahnevám, ani mi nebude môcť robiť spoločnosť. Veľmi ho to mrzí, ale po tom nečakanom úraze si vraj musí ísť ľahnúť, aby na druhý deň mohol fungovať ako plnohodnotný chlap.

Dodnes neviem, ako sa mi podarilo potlačiť smiech.

„Sladké sny, ty môj hrdina!“ vypravovala som ho z dverí kuchyne a dovarila guláš, urobila pomazánku,

napiekla tvarohový koláč, poumývala riad, dala prať, poutierala dlážku a vyniesla smeti.

Keď ma z pôrodnej sály previezli na izbu, môj synček mal stále zatvorené očka a v náručí sestričky, ktorá ho po pár sekundovej prezentácii jeho šťastnej matke /mne/ uložila do postielky vedľa mojej postele, mi pripadal strašne maličký. Malé pršteky, malý noštek, mini ústočká.

Artúr pristúpil bližšie ku mne a jemne ma chytil za ruku.

„Zvládli sme to, Bela. Odteraz sme kompletná rodina!“

„Zvládli,“ súhlasila som a stisla som mu zo všetkých síl, ktoré mi ostali po pôrode, jeho pravé stehno, lebo na jeho nos som nedosiahla.

Artúr mal rád, keď som mu jemne stisla nos presne tak, ako to robila moja svokra, keď bol ešte malý. Potom vyrástol, oženil sa so mnou a založil si rodinu, ktorá sa dnes rozrástla o jeho vytúženého syna.

Artúr Maukš, môj manžel.

Malý Matias, náš syn, a ja.

Anabela Maukš.

Pri sobáši som požiadala príslušnú matriku o možnosť neprechyľovania a vypočula som si od kompetentnej úradníčky s obrazom prezidenta republiky pol

metra nad jej natupírovanou hlavou, že týmto svojim rozhodnutím nepriamo a vedome zapieram slovenskú národnosť.

Skoro som sa vtedy prechýlila ja. Ale od smiechu.

Takže ja, Anabela Maukš, Artúr Maukš /*tu je to bez koncovky ová v poriadku*/ a náš malý polhodinový Matias Maukš, zvaný Myšiačik.

Tri a pol kila živej váhy, dĺžka päťdesiattri centimetrov, spontánne dýchanie, Apgar skóre 9.

Všetko je tak, ako má byť...

Kapitola 2

Mama mi k narodeniu môjho synčeka blahoželala cez skype. Predstavovala som si, že jej prvé stretnutie s tolko očakávaným vnukom od jej milovanej dcéry bude o niečo osobnejšie, intímnejšie a bude sa dať ovoniť. Všetky bábätká na celom svete voňajú neopakovateľnou vôňou, preto ich všetci mojkajú, bozkávajú a ovoniavajú. Z tej vône nakoniec rýchlo vyrastú, čo je veľká škoda a navyše nikto nevie, prečo je to tak.

Veľakrát som si predstavovala, ako si mama opatrne vezme Matiasa na ruky, pobožká ho na líčko, na noštek, na vlásky, ocmúľa mu palčeky na jeho maličkých ručičkách a bude pri tom striedať superlatívy s citoslovami. Nádherný, ňu-ňu-ňu, rozkošný, ach-ach, úžasný, ó-ó, jaj-jaj, atď. Realita ma, pravdu povediac, trochu zaskočila. Mama na celej obrazovke monitora môjho po-

čítača v slamenom klobúku s farebnou stuhou a s veľkými slnečnými okuliarmi. Navyše v ráme, aký som u nej doma na Slovensku nikdy nevidela. Bol ružový ako pelikán v čase párenia.

So širokým spokojným úsmevom od ucha až k farebnej stuhe na klobúku, ktorá jej visela voľne na rameno, počas toho, ako trhane blbol skype, zvolala:

O-h my Go-d! Krá-sne ba-by!

Matias sa díval kamsi do stropu, v rohu počítača zasvietila kontrolka, ktorá signalizovala vybitú batériu, a kým som s dietatom na rukách utekala po kábel do siete, zmizla mi nielen mama, ale aj obraz na monitore. Keď som sa opätovne pokúšala s ňou spojiť, už mi nedvíhala a Matias pustil do plienky.

Oh my God! Dala som bez prerušenia.

Artúr ma utešoval, že technika je niekedy sviňa. Väčšinou zlyhá vtedy, keď to nečakáme, a že nemám byť smutná, lebo ani Matias si z toho, že nevidel babku, evidentne nič nerobí. Vraj si ešte užijú do sýtosti, keď sa mama vráti, o čom som ja, na rozdiel od môjho manžela, silne pochybovala. Moja mama bola moderná babička a nikdy sa netajila tým, že ona si svoje deti vychovala sama, tak nech si každá vychová tie svoje. Žena je matkou v živote vtedy, keď porodí svoje deti. Potom je už len babička, prababička, teta alebo krstná mama a to je už podľa nej iná káva. Dobrovoľná káva, ako zvykla so smiechom opakovať svojim priateľkám,

známym alebo susedám, ktoré padali od únavy z nôh, keď sa ich ratolesti porozmnožovali. Ráno o siedmej štartovali babky na baterky z domu, aby stihli autobus k dcére cez celé mesto. K malému Filipkovi, svojmu milovanému vnukovi, namazať mu rožok s maslom a odlifrovať ho do škôlky. Potom utekali na ďalší autobus, ktorým sa polhodinu terigali na opačný koniec mesta k Dorotke, synovej dcére. Pohrať sa s ňou a zohriať jej obed. Kuracie rezne, zemiaky a zeleninová polievka sa natriasali s nimi v obedári na vedľajšom sedadle dopravného prostriedku, v ktorom si aspoň na chvíľu oddýchli. Keď nakrmili svoju vnučku, pustili sa u svojej nevesty do žehlenia toho, čo včera vyprali, a začali prať to, čo dnes Dorotka obryndala. Ešte poliať kvety, povysávať koberec a napiect' jablkovú štrúdlu pre svojho syna, ktorý sa každý deň vracal z práce neskoro večer. Syna, ktorý nebol ani workoholik, ani karierista. Bol, ako pomaly každý dospelý jedinec v našom štáte, hypotekarista.

Baráčik v modernej štvrti v tichom prostredí stál nejaké to euro a banky boli ochotné požičať. Zadlžený až po uši, ktoré klopil doma a hlavne v práci, aby o ňu neprišiel, trávil celé dni mimo rodiny, ktorú, ako sám vpravd, miloval nadovšetko. Otázka znela: Kedy?!

O štvrtjej poobede nezničiteľné babky znova stepovali na zastávke hromadného dopravného prostriedku. Tentoraz smerom, ktorý poznali už naspamäť. Dávidko má poobede tréning karate a po ňom zvykol ísť do ná-

kupného centra na hranolčeky s kečupom. Miluje ich viac ako brokolicu, polievku z tekvice Hokkaido alebo cuketové placky s celozrnným pečivom. Babka je z toho síce na nervy, ale poslušne s ním vystojí radu na ďalšiu tehličku do vnúčikovej pomaly rozrastajúcej sa detskej obezity.

Mame a otcovi ani slovo!

Kladie na srdce svojmu vnukovi babka 21. storočia a Davidko s kečupom na nose a s plnou pusou hranoliek prikývne.

Zúfalá dcéra otvára každý večer počítač a znepokojene surfuje na vlnách internetu. Jej cieľovkou sú stránky *Správna výživa pre diéta, Čo robiť, keď diéta nechce jesť zeleninu* alebo *Zdravotný problém alebo rozmar? Vieme, ako na TO!*

Keď sa večer babky konečne dovalia domov a zvalia sa bez večere, na ktorú už nemajú ani chuť, ani silu, do postele, netrvá dlho a spia ako zarezané. Budík je nastavený na šiestu hodinu, nie je čo riešiť.

Moja mama odišla do NY dva mesiace pred pôrodom môjho syna.

Natruc otcovi, ktorého neopúšťala neskorá puberta. Napriek jeho pokročilému veku sa nemienil správať ako chlap tesne pred sedemdesiatkou, ale tvrdošijne obhajoval svoje pošahané názory, že muži v podstate

nestarnú. Respektíve niektorí muži nestarnú a on patrí medzi tých vyvolených.

Môjmu otcovi v poslednom čase seriózne trošku zašibávalo. Všimla som si to už dávno, ale nechcela som na to mamu zbytočne upozorňovať. Koľko postarších mužov takto blbne a ich ženy len kývnu rukou, dajú im večeru a ešte aj operú spodky? Moja mama to zobrala osobne. Otec sa správal tak, akoby mama bola dobrá len na udržiavanie domácnosti, kam sa po všetkých tých svojich neškodných Don Juanovských avantúrach mohol prísť najesť, vyspať a pozrieť si svoj oblúbený televízny program.

Na letisku nám náš Casanova trošku zmenil farbu. Bol biely ako Balakryl s označením snehová biela, na sebe mal čistú košeľu a vyzeral o desať rokov starší, ako v skutočnosti bol.

Posledné slová mojej mamy pred odletom boli:

„Opatrujte sa mi tu všetci, za mesiac som spať. Rodíme spolu, Bela, aj keby som sa mala vrátiť pešo!“

Silno ma objala, rozlúčila sa s Artúrom, ktorý jej držal kabelku, robil smutný ksichtík, a rázne vykročila v ústrety novému dobrodružstvu.

Predtým ako sme ruka v ruke /vždy sme sa s Artúrom držali za ruky, keď sme boli svedkom niečoho smutného, dojímavého alebo strašného/ stihli odkráčať

z letiska, som videla moju mamu ešte dvakrát. Prvýkrát, keď sa vrátila po letenku, ktorú si zabudla v mojej taške, a druhýkrát, keď zistila, že jej kabelku ešte stále zvierá Artúr v ruke. V tej, ktorou nedržal tú moju.

Naposledy ma pobožkala a trikrát symbolicky popľula cez moje ľavé rameno, pretože vždy bola poverčivá. Alebo splašená a málo sústredená? Smerom k otcovi poslala letmý vzdušný bozk, ktorý zaklincovala hlasným, silným smiechom.

Mama odletela za mojím bratom, ktorý už desať rokov žije v NY spolu so svojou rodinou. So svojou ženou Rose, mojou švagrinou, malým Paulom, ktorý konzumuje vyprážený syr s arašidovým maslom a s o desať rokov staršou Joan. Tá zase neje nič. Odkedy bola na koncerte Christiny Aguilery /*po tom, ako dotyčná drasticky schudla*/, si vzala do hlavy, že musí vážiť, vyzerat a spievať ako ona.

Keď mi v čase maminho plánovaného návratu zazvonil mobil a číslo na ňom bolo príliš dlhé a príliš neznáme, zdvihla som ho s obavami.

„Bela, to som ja, mama,“ hlas mala nabitý energiou a pomedzi tých pár slov, ktoré ku mne doliehali ako zo stredu zeme, bolo počuť jej operátorom prerušovaný smiech.

„Mami!?! Stalo sa niečo?“

„Stalo!?!“

Smiech, ktorý pripomínal chichúňanie sa pubertiačok po prvom rande, som vnímala s obavami.

Nebola som ďaleko od pravdy. Moja mama sa v NY zoznámila s chlapom, ktorý bol pôvodom Slováč, žil v Amerike už dobrých tridsať rokov a bol do nej úplný blázon. Otcovi ani slovo, nakázala mi s americkým prízvukom, ktorý si okamžite osvojila. Pobyt si vraj predĺžila a nech sa na ňu nehnevám, ale momentálne mi vážne nedokáže odpovedať na otázku, ktorá sa mi tísila na jazyk.

Kedy sa vráti.

Kapitola 3

Na materskej dovolenke som priberala aritmetickým radom. Spolu s mojím synom, ktorému to na rozdiel odo mňa prospievalo a mal sa k svetu, zatiaľ čo ja som mala tendenciu na svet kašľať. Na celý celučičký svet okrem toho nášho, ktorý sa mi priestorovo scvrkol na náš byt, prechádzky po okolí, návštevu detskej lekárnky a nákupy v hypermarketoch.

Matiasa za to, že priberal, všetci chválili. Rodina, suseda oproti a aj naša milá pani doktorka Lukáčová. Pri každej návšteve v jej ambulancii po jeho odvážení spokojne zamľaskala. Pri poslednom vážení malého Matiasa som ale veľmi nevnímala, koľko dekagramov za uplynulé týždne pribral.

Pri poslednej návšteve, v našom zdravotnom stredisku, kam som dofučala ako parná lokomotíva, celá

spotená a červená v tvári, som vnímala iba jedno. Pás sukne sa mi zarezával stále hlbšie a hlbšie do vrstvy tuku na mojom kedysi plochom bruchu a od bolesti som zatínala zuby viac ako pri pôrode. Ak si okamžite nerozopnem ten prekliaty gombík so štyrmi dierkami na pravej strane tej handry, prereže mi sukňa moju pečeň na dve polovice a jej vyčíňanie nezastavia ani moje pevné driekové stavce. Vo dverách ambulancie kráčajúc smerom von sa mi podarilo uvoľniť si ho. S Matiasom na rukách som sa ani nepokúsila zodvihnúť ten prekliaty gombík, ktorý dopadol na zem a skotúlal sa pod nohy mladej mamičky práve prebalujúcej svoje dieťa na detskom pultíku. Zbytočná námaha!

Domov som prišla mokrá ako hubka na riad a so sukňou kdesi na pol zadku. Celú cestu som si ju pridržiavala rukou a druhou tlačila kočík. Občas sme išli rovno, občas tam, kam sme nemali v pláne ísť, občas som musela zastaviť a pridržať si sukňu obidvoma stehnami a uvoľniť si ruky. Potom narýchlo nasmerovať kočík správnym smerom a pohnúť sa zas o čosi ďalej. V obchode, kde sme sa zastavili na nákup, som si nenápadne podviazala sukňu silonovými pančuchami, hneď potom, ako som ich zaplatila a prázdnu škatuľku dala Matiasovi, nech sa zabaví. Natahoval sa za ňou, kým nedostal, čo chcel, a okamžite si ju strčil do úst.

V jednom kuse sa chichotal, vyvaloval na mňa svoje veľké oči a po brade mu tiekli sliny. Tretiu ruku nevlastným, pomyslela som si a tlačila pred sebou svoje

uslintané dieťa, ktorému to zjavne nevadilo. A navyše. Bývali sme v byte po Artúrovej tete. Na štvrtom poschodí bez balkóna, čo by sme ešte ako-tak zvládli, ale horšie bolo, že vo vchode nefungoval výťah. Fyzicky tam bol, ale prakticky nebol, pretože nejazdil už dobrých pár rokov a nikoho z nájomníkov to neiritovalo. Vraj treba revíziu, nové neviem čo a neviem čo ešte a na to nemáme peniaze. My, nájomníci. Združenie flegmatikov a ignorantov matiek s malými deťmi na materskej. Po schodoch, po schodoch, poznávam poschodia, po schodoch... Nôtila som si našu vchodovú hymnu a štverala sa aj s Matiasom z posledných síl do nášho bytu. Aspoňže máme kočikáreň. Prerobenú z bytu domovníka, ktorý tu kedysi žil v jednej miestnosti v časech prvej republiky a spravoval celý tento dom.

Matias sa už nesmiel. Najprv sa mi mrvil v náručí, potom celý očervenel a spustil taký rev, že som si povedala, že raz z neho bude operný spevák. Tenorista bude. Hlas má ako zvon.

Keď sa rozkašlal a začal lapať po vzduchu, vtipkovanie ma okamžite prešlo. Matias sa dusil kúskom papierového kartónu z môjho opasku, ktorý stihol oslintať a nakoniec odhryznúť svojimi hornými rezákmi, ktoré nápadne pripomínali chrup veveričky. Keď som mu za pochodu kráčajúc po schodoch prstom vylovila z pusy centimetrový rozmočený zdrap, na ktorom sa dalo prečítať „čochy“ /*pan asi stihol zjesť*/, stáli sme pred dverami nášho bytu. Jednou rukou som šmátrala po vrec-

kách, hľadajúc kľúče od nášho bytu, druhou rukou som tíšila budúceho Pavarotiho a do toho mi ešte zazvonil mobil. Nákupnú tašku som pridržiavala kolenami a očami hypnotizovala vajíčka, aby ešte chvíľu vydržali byť jej obsahom. Rukávom od pulóvra, ktorý som kedysi nosila len do práce alebo na rokovania s klientmi, som si utierala spotené čelo, a do mobilu, ktorý som zdvihla bradou mysliac si že volá moja sestra, som stroho oznámila: „Na blbosti teraz nemám čas!“

Keď sa niečo serie, tak sa serie kompletne. Matias plakal tak srdcervúco, že mu zbeleli uši, držal sa ma ako kliešť túlavého psa a vajíčka definitívne opustili igelitku pri mojich nohách. Nad recyklovateľným obalom, v ktorom predávajú produkty nosníc, by sa mal výrobca hlbšie zamyslieť. Premočený a celý zdeformovaný obal na zdroj lecitínu a bielkovín mi oznamoval, že zachránených je osem z desiatich vajec.

„Ja osobne zvolám domovú schôdzu. Ohľadom výťahu, a to ihneď.“

Otočila som sa za hlasom a jednou nohou stála v dvoch vaječných žĺtkoch a dvoch bielkach, ktoré sa plazili medzi nimi ako jesenná hmla na južnom Slovensku.

Suseda oproti, s malou Chloe na rukách /bože, ako to mohli urobiť tomu bezbrannému dieťaťu, pomenovať ho menom, ktoré sa neskloňuje/, odomykala svoj byt.